

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΛΘΩ

ΑΡ. ΠΡΩΤ. Φ.2/32/1400
2/7

ΚΑΡΥΑΙ ΤΗ 17η/30η Ιουνίου 2017

Μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ὁρους περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης ἐν Κρήτη Συνόδου

Ἡ κατὰ τὴν σήμερον 17ην / 30ὴν Ἰουνίου 2017 ἐν Καρυαῖς συγκληθεῖσα ΣΣ΄ (206η) Ἑκτακτος Διπλῆ Ἱερά Σύναξις τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀποτελουμένη ἐξ εἴκοσιν Ἑκτάκτων καὶ τῶν εἴκοσι Τακτικῶν Ἀντιπροσώπων παρὰ τῆ Ἱερᾷ Κοινοτήτι, ἐν συνεχείᾳ τῶν ἤδη γνωστοποιηθέντων κατὰ τὸ τελευταῖον διάστημα ἐπισήμων κειμένων τοῦ Ἁγίου Ὁρους – τόσον τῶν θέσεων αὐτοῦ πρὸ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ὅσον καὶ τῆς ἀποτιμήσεως τῶν τελικῶν κειμένων τῆς Συνόδου – ἐξ αἰσθήματος εὐθύνης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ πλήρωμα Αὐτῆς κινουμένη, γνωρίζει τὰ ἀκόλουθα.

Διαρκῶς παρατηρεῖται μιὰ ὑποβόσκουσα ταραχὴ προκαλουμένη ἀπὸ ἀντιδράσεις κατὰ ἀποφάσεων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου (Κρήτη, 2016). Προτείνονται ἀποτειχίσεις καὶ διακοπαὶ τοῦ μνημοσύνου τῶν οἰκείων ἐπισκόπων.

Ἐπειδὴ εἴμεθα ἀποδέκται αὐτῶν τῶν ἀνησυχιῶν, καὶ εὐρισκόμενοι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀπευθύνομεν πρὸς ὅλους τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀναστάτος Χριστοῦ: Εἰρήνη ὑμῖν.

Δὲν ὑπάρχει λόγος ταραχῆς, ἐφ' ὅσον εὐρίσκεται μεθ' ἡμῶν ὁ Ἀναστὰς Κύριος.

Ἡ Σύνοδος ἔγινε μετὰ ἀπὸ πολυχρόνιον προετοιμασίαν. Πρὸ τῆς Συνόδου τὰ προετοιμασθέντα κείμενα ἐκοινοποιήθησαν πρὸς γνῶσιν τῶν πιστῶν καὶ μετὰ τὴν δυνατότητα ἐκφράσεως κάποιας γνώμης.

Τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μετὰ σαφηνείας διετύπωσε τὰς ἀπόψεις του διὰ τοὺς γινομένους διαλόγους μετὰ τῶν ἑτεροδόξων Χριστιανῶν.

Κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου οἱ ἀρχιερεῖς ἐξέφρασαν τὰς προσωπικὰς τῶν ἀπόψεις. Κάποιοι ἐξ αὐτῶν διετύπωσαν τὰς ἀντιρρήσεις τῶν μὲ σεμνὸν τρόπον, χωρὶς νὰ διακόπτουν τὰς σχέσεις τῶν μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅλα εἶναι καταγεγραμμένα.

Ἡ Ἐκκλησία πάντοτε παραμένει "στύλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας". Ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον "χειμάζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ γίνεται ὑποβρύχιος· δέχεται βέλη, ἀλλ' οὐ δέχεται τραύματα"· εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος. Ὅλοι οἱ Ἅγιοι ζῶντες ἐν Χριστῷ μᾶς παραπέμπουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μᾶς ἀναπαύουν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ. Παραμένοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ αἰσθανόμενοι ἐλλιπεῖς καὶ ἀσθενεῖς δεχόμεθα τὴν θεραπείαν καὶ τὴν ὑγείαν.

Ἐὰν ὡς ἄνθρωποι παρεκκλίνωμεν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος μᾶς ἐπαναφέρει εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον. Δι' αὐτὸ κάθε φόβος εἶναι περιττός, ὡς φανέρωσις ὀλιγοπιστίας, ἐφ' ὅσον εὐρισκώμεθα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλωστε καὶ οἱ τέσσαρες Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς διὰ τῆς ἱστορικῆς τῶν ἐγκυκλίου (1848) μᾶς καθησυχάζουν ὁμολογοῦντες ὅτι "παρ' ὑμῖν οὔτε Πατριάρχαι, οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησαν ποτὲ εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ". Δὲν δικαιολογοῦνται ἄρα ταραχαὶ καὶ ἀπογνώσεις, αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦν εἰς σχίσματα.

Ἀνήκομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, Σῶμα Χριστοῦ. Αὐτὸ τὸ Σῶμα ἔχει τοιαύτην ὑγείαν, ὥστε πάντοτε προσλαμβάνει καὶ ἀφομοιώνει τὰ στοιχεῖα πρὸς αὐτὸ ἀποδέχεται. Ὅπως ἀποβάλλει ὅσα αὐτὸ θεωρεῖ ξένα.

Ἔχομεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὄχι εἰς ἀτομικάς καὶ ἐώλους δοξασίας, αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦν ἐκτὸς Ἐκκλησίας καὶ δημιουργοῦν τὰς κολάσεις τῶν αἰρέσεων.

* * *

Δι' ὅλων αὐτῶν δὲν θέλομεν νὰ προτείνωμεν ἐφησυχασμὸν ἀδιαφορίας, ἀλλὰ νὰ ὑπογραμμίσωμεν τὴν σημασίαν τῆς ἐργηρόσεως καὶ τῆς πίστεως. Θεωροῦμεν δὲ ἀχαριστίαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἔλλειψιν ἀγάπης πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφούς — τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν — ἐὰν δὲν τονίζωμεν μετὰ πάσης παρρησίας καὶ σαφηνείας τὸν πλοῦτον τῆς Χάριτος πὺν ἀπολαμβάνομεν ζῶντες ἐντὸς τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικόν μας κατόρθωμα ἀλλὰ δωρεὰ τοῦ ἐνὸς Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ τρόπον μοναδικὸν καὶ ἀπόλυτον ὁμιλεῖ διὰ τὸν Ἐαυτὸν Του:

Ἐγὼ εἶμι ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή. Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν.

Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ ὁποῖος θυσιάζει τὴν ψυχὴν του ὑπὲρ τῶν προβάτων.

Ὅσοι ἤλθον πρὸ ἐμοῦ κλέπται εἰσὶ καὶ λησταί, ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. Δὲν θὰ τοὺς ἀκολουθήσουν, διότι δὲν γνωρίζουν τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν.

Ἐκπλήσσονται οἱ ἀκούοντες καὶ ὁμολογοῦν· "οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος" (Ἰω. 7, 46).

Αὐτὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς ἄνθρωπος ἀλλὰ Θεάνθρωπος.

Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος Ἅγιος, μόνος Κύριος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. "Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία" (Πράξ. 4, 12).

Αὐτὸς δὲν ἔρχεται νὰ κρίνη, ἀλλὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Σταυροῦται διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν σταυρωτῶν του.

Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται. Τὰ πάντα προσίεται, ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Τὰ πάντα ὑπομένει διὰ νὰ σώσῃ τοὺς πάντας.

Ἦλθε· τὸν εἶδαμε, τὸν ἀκούσαμε καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν.

Ἐπαθε, ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη. Ἔστειλε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς καὶ πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι ξένοις ρήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Συγκροτεῖται ἡ Ἐκκλησία μὲ ὅλην τὴν ξένην καὶ θεϊαν εὐπρέπειαν. Καταργεῖται ἡ φυλακὴ τοῦ χρόνου καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐσχάτων.

Εἰς κάθε Θεϊαν Λειτουργίαν λάμπει ἡ χάρις τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ὁ Θεάνθρωπος Κύριος εἶναι ὁ προσφέρων καὶ προσφερόμενος καὶ προσδεχόμενος καὶ διαδιδόμενος διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ φανέρωσις τῆς ἀφάτου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸ μᾶς σώζει καὶ μᾶς χρεώνει ἀναποφεύκτως διὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτῆς τῆς ἀγάπης.

* * *

Ἀντιθέτως οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν (ὡς θρησκευτικοὶ ἢ ὡς κοσμικοὶ ἄρχοντες) κατακυριεύουσι καὶ κατεξουσιάζουσι τῶν ἀνθρώπων. Ὡς ψευδεῖς ποιμένες δὲν θυσιάζουν τὴν ψυχὴν των ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἀλλὰ τὰ πρόβατα διὰ τὴν θεωρίαν των. Καταδικάζουν καὶ ἐξοντώνουν τοὺς ἄλλους ὡς αἰτίους τοῦ κακοῦ, διὰ νὰ διορθώσουν τὸν κόσμον.

-Ἄλλοι κατακαίουν τοὺς θεωρουμένους ὡς αἰρετικούς καὶ ἀπίστους.

-Ἄλλοι τοὺς ἀνθρώπους τῆς κατωτέρας καταγωγῆς καὶ φυλῆς.

-Τρίτοι τοὺς ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ. . .

Ὅλοι βασιλεύουν, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζουν. Βασανίζουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ παρέρχονται, ἀλλὰ ἐμφανίζονται μὲ ὑποτροπιάζουσαν τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν.

Διὰ τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δημιουργεῖται ἡ Ἐκκλησία. Καὶ ἐγκαινιάζεται "ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων" (Ἀπ. 21, 3), τὸ μικρὸν ποίμνιον μὲ τὴν θεϊκὴν ἀποστολήν.

Δὲν ὑπάρχει μὲ ἄλλον τρόπον ἢ Τριαδικὴ θεότης καὶ μὲ ἄλλον ἢ Ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης. "Καθὼς σὺ πάτερ ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν" (Ἰω. 17, 21).

Πάντα ἐνεργεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Οἱ σεπτοὶ Πατέρες τῷ Θείῳ Πνεύματι συνδιασκειψάμενοι θεογράφως διεχάραξαν τὸ δόγμα τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθὼς καὶ τὴν θεοτοκίαν τῆς Ἀειπαρθένου Μητρὸς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Ὅλη ἡ ζωσα οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐδράζεται εἰς τὸ θεμέλιον τῆς πίστεως. Κάθε ἀλλοίωσις εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ δόγματος προκαλεῖ ρωγμὰς καὶ ἀλλοιώσεις εἰς τὸν χῶρον τῆς ζωῆς.

* * *

Μὲ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς Ρώμης ἀπὸ τὴν μίαν καὶ ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἀκολουθοῦν αἱ γνωσταὶ ἀλλοιώσεις εἰς τὸν δυτικὸν κόσμον:

Ἡ Ἐκκλησία νοεῖται καὶ διοργανώνεται ὡς κράτος. Ἡ θεολογία καλλιεργεῖται ὡς σχολαστικὴ φιλοσοφία καὶ ἡ πνευματικὴ ζωὴ ὡς ἠθικὴ ἄσκησις ἐντὸς τοῦ προσκαίρου κόσμου διὰ τῆς κιστῆς χάριτος.

Προκαλεῖται ὁ χωρισμὸς θεολογίας καὶ ζωῆς, ἱερωσύνης καὶ γάμου. Ἀκολουθεῖ ὅλη ἡ σειρὰ τῶν γνωστῶν ἐπιπτώσεων. . .

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παραμένει πάντοτε ἐντὸς τοῦ πληρώματος τῆς λειτουργικῆς χάριτος. Ἐδῶ δὲν θεωρεῖται ἡ θεολογία φιλοσοφικὴ ἀπασχόλησις· οὔτε πλησιάζεις διανοητικῶς τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς, ἀλλὰ βαπτίζεσαι ὀλόκληρος εἰς τὰ νάματα τῆς χάριτος.

Ὅταν ἐπιμένῃς προσευχόμενος, ὅπως ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: "φώτισόν μου τὸ σκότος", δέχεσαι τὸν θεῖον φωτισμὸν ὡς ἀνάπαυσιν πνευματικὴν καὶ ἀντιλαμβάνεσαι τὸ σχόλιον τοῦ ἰδίου Ἁγίου: Εἶναι ἄλλο τὸ φῶς διὰ τὰ αἰσθητὰ καὶ ἄλλο διὰ τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὅμως πνευματικῆς εὐμοιρήσωσιν χάριτος, ὅταν γίνουν οἱ ἄνθρωποι κοινωνοὶ τῆς θείας χάριτος, τότε διὰ τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοῦ βλέπουν τὰ ὑπὲρ πᾶσαν αἴσθησιν καὶ νοῦν μυστήρια· ὅπως ὁ Θεὸς γνωρίζει καὶ οἱ τὰ τοιαῦτα πάσχοντες.

Ζῶντες ἐν Ἁγίῳ Ὄρει πολιτευόμεθα "κατὰ τὰς τῶν Ἁγίων θεοπνεύστους θεολογίας καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα"· ὄχι κατὰ τὰς ἀκαδημαϊκὰς θεολογίας τῶν διανοουμένων καὶ τὰς ἀντιλήψεις τῆς κάθε ἐποχῆς. Ἡ κοινωνία

τῶν Ἁγίων περιβάλλει τοὺς πιστοὺς καὶ τὸ εὐσεβὲς φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας τοὺς κατευθύνει.

Εἴμεθα ἠλεημένοι ὡς τέκνα τῆς σταυρουμένης καὶ διὰ τοῦτο δεδοξασμένης Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐξ αὐτῆς ἐδέχθημεν ὅλα τὰ ἀγαθὰ. Τὴν ἀντικρύζομεν διαρκῶς αἰμάσσουσαν μὲ τὸ πλῆθος τῶν Μαρτύρων καὶ τῶν Ὁσίων της. Παραμένομεν εὐγνώμονες καὶ ἄγρυπνοι κρατοῦντες τὰς παραδόσεις. Ἀπολαμβάνομεν τὴν χάριν τῆς ἐλευθερίας τοῦ Πνεύματος καὶ τὴν ἐν Χριστῷ ἀδελφοσύνην ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐὰν ἡ Χριστιανικὴ Αὐτοκρατορία παρῆλθεν ὡς ἱστορικὸν γεγονός, παραμένει ἔσαεὶ ἡ αὐτοκρατορία τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἐκπίπτει. Εὐρισκόμεθα εἰς αὐτὸν τὸν Παράδεισον. Ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν, κηρύττομεν τὸν ἔλεον, οὐ κρύπτομεν τὴν εὐεργεσίαν.

Ὅπως ὁ Κύριος εἶναι Μοναδικός, ὁμοίως οἱ μαθηταὶ Του ἔχουν τὴν μοναδικὴν ἀποστολὴν νὰ ἐξαγγείλουν τὸ χαρμόσυνον μήνυμα ὅτι "ὁ θάνατος τεθανάτωται". Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι σχετικὰ καὶ ἀσήμαντα διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Αὐτοὶ ποὺ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ψάλλουν, διότι τὸ ζοῦν: "Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχὴν καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον", δὲν ἀντιπροσωπεύουν μίαν θρησκευτικὴν ἀποψιν, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ προτρέπωνται νὰ ἀποφεύγουν τὸν προσηλυτισμὸν, διότι θυσιάζουν τὴν ζωὴν των διὰ νὰ ἀναγγείλουν εἰς τὸν κόσμον ὅτι "ἔάλω ὁ θάνατος θανάτω".

Τὸ πολύτιμον ποὺ ἔχει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία – καὶ τὴν τρέφει – εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως. Καὶ δὲν ἔχει ἄλλον τρόπον νὰ προσφέρῃ τὴν ἀγάπην Της ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πασχάλιον πρόσκλησιν: "Δεῦτε πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως".

"Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ καὶ ἡ πίστις". Θὰ ἔπρεπε τότε νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰς ρύμας συνεργαζόμενοι μετὰ τῶν ἄλλων καταδίκων εἰς τὴν χώραν τῆς σκιᾶς τοῦ θανάτου ἐπιζητοῦντες βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν τῆς συμφορᾶς.

Ἄλλα ἄπαγε τῆς βλασφημίας! "Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός". Καὶ ὅλοι ἀναμένουν βοήθειαν ἐκ τῶν τῆς Ἀναστάσεως τὴν πεῖραν εἰληφότων. Δὲν εἴμεθα μόνοι. Ὁ Ἀναστάς Κύριος ἀψευδῶς μεθ' ἡμῶν ἐπηγγείλατο ἕσσεσθαι μέχρι τερμάτων αἰῶνος.

Αὐτὴν τὴν χαρὰν τῆς μεθ' ἡμῶν παρουσίας τοῦ καταργήσαντος τὸν θάνατον προσφέρει ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν ἀτελεύτητον σειρὰν τῶν ἁγίων, μαρτύρων καὶ ὁσίων τῆς. Καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος μὲ τὴν λειτουργικὴν του ζωὴν καὶ παρουσίαν παραμένει πάντοτε μία μαρτυρία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ἐλπίδος δι' ὅλον τὸν κόσμον.

Τῷ δὲ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν δόξα καὶ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

*Ἄπαντες οἱ ἐν τῇ Ἐκτάκτῳ Διπλῇ Ἱερᾷ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι
τῶν Κ' Ἱερῶν καὶ Εὐαγῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω*